

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.825 van 16 december 2013
in de zaak A. 208.053/XIV-34.816**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bruno Soenen
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Vaderlandstraat 32
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 februari 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 95.531 van 22 januari 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9517 van 7 maart 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 oktober 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman die, loco advocaat Bruno Soenen, de verzoekers bijstaat, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekers verklaren zich op 8 december 2009 vluchteling in België. De asielpcedure wordt na een negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2012 afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 april 2012 waarin de afstand van geding in hoofde van de verzoekers wordt vastgesteld.

3.2. Op 19 september 2012 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in hoofde van de verzoekers telkens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekers stellen op 17 oktober 2012 tegen deze laatste beslissingen een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 22 januari 2013. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (EVRM), van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 7 en 39/65, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van “de eenheid van rechtspraak”.

Eerst citeren de verzoekers de motivering van het arrest nr. 95.530 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 januari 2013 waarin wordt gesteld dat de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) te beperkend wordt geïnterpreteerd zodat tot de vernietiging van de weigering van verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is besloten. Vervolgens citeren zij de motivering van het bestreden arrest nr. 95.531 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 januari 2013 waarin wordt gesteld dat de aanvankelijk bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, artikel 3 van het EVRM niet schendt zodat het annulatieberoep wordt verworpen. De verzoekers achten het niet ernstig dat in twee nauw aansluitende zaken tot een geheel andere conclusie wordt gekomen.

De verzoekers laten verder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest heeft nagelaten te motiveren over de door hen ingeroepen redenen voor een schending van artikel 3 van het EVRM, met name dat hun kinderen in het land van herkomst niet de noodzakelijke medische zorgen zullen kunnen krijgen. Zij volharden in hun asielrelaas doch zij beroepen zich eveneens op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft

het risico op ernstige schade van de verzoekers en hun kinderen bij een terugkeer naar Kosovo, bestaande uit onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van medische redenen, niet onderzocht. Daarom volstaat een verwijzing naar de beslissing van de commissaris-generaal niet om te besluiten dat de verzoekers het reële risico niet in concreto hebben aangetoond.

Uit het arrest nr. 95.530 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 januari 2013 houdende vernietiging van de weigering van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, kan worden afgeleid dat een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM bij het terugsturen van de verzoekers naar het land van herkomst niet kan worden uitgesloten. Vermits het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen niet werd uitgesloten, moeten zowel het bestuur als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat risico indachtig zijn.

Het arrest nr. 95.530 van 22 januari 2013 heeft gezag van gewijsde, minstens is het bestreden arrest tot stand gekomen met miskenning van het beginsel van de eenheid van rechtspraak. De verzoekers achten alleszins artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet geschonden omdat in het bestreden arrest niet wordt gemotiveerd waarom van eerdere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt afgeweken, met name van de overwegingen en de beschikkingen van het voornoemde arrest nr. 95.530.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen toe dat het verweer volgens hetwelk de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentswaarde hebben, geen hout snijdt. Het gaat hier wel om het gegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het individuele dossier van de verzoekers twee verschillende situaties creëert door in de ene zaak te besluiten dat de verwerende partij onterecht een beslissing van ongegrondheid met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet neemt waardoor de verzoekers gerechtigd waren en zijn op een verblijfsrecht en in de andere zaak dat de verzoekers toch mogen worden verplicht om het grondgebied te verlaten, hetgeen hun verblijfsrecht uiteraard verstoort.

De verzoekers besluiten dat de Raad van State toezicht moet houden en moet vermijden dat dergelijke “splitsituaties” ontstaan.

Beoordeling

6.1. Er bestaat geen algemeen rechtsbeginsel van “eenheid van rechtspraak” waarvan de schending als dusdanig kan worden opgeworpen. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 95.930 van 22 januari 2013, waarnaar de verzoekers verwijzen, heeft betrekking op een beslissing waarmee een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt die weigeringsbeslissing omdat de toetsing van de aanvraag aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet beperkt mag blijven tot een toetsing aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet inderdaad meerdere hypothesen en heeft betrekking op een machtiging tot verblijf, niet op een beslissing tot verwijdering.

Het bestreden arrest nr. 95.531 van 22 januari 2013 heeft daarentegen betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten dat uitsluitend aan artikel 3 van het EVRM wordt getoetst en waarvan niet tot een schending van deze verdragsbepaling wordt besloten.

In de eerste zaak wordt besloten tot een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door een beslissing tot weigering van verblijf, in de tweede zaak wordt een voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM door een bevel om het grondgebied te verlaten verworpen. Vermits het in de twee zaken om een verschillend voorwerp en een andere toetsing gaat, is er geen sprake van een schending van het gewijsde van het arrest nr. 95.530 door het arrest nr. 95.531. Om dezelfde reden is er in die zin ook geen sprake van een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, noch van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet of artikel 149 van de Grondwet, daargelaten de vraag of de verzoekers de juiste draagwijdte aan de jurisdictionele motiveringsplicht geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.3. De verzoekers hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen dat hun kinderen in Kosovo geen beroep kunnen doen op de noodzakelijke medische opvolging en behandelingen, dat de gezondheidszorg in Kosovo beperkt is en dat

de toegang tot de gezondheidszorg voor de verzoekers omwille van hun Roma-afkomst niet kan worden gegarandeerd.

In de punten 2.8 tot en met 2.11 van het bestreden arrest wordt na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM geoordeeld dat de verzoekers niet aantonen dat zij deel uitmaken van een groep die in Kosovo systematisch aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM wordt blootgesteld, dat de verzoekers slechts naar hun Roma-afkomst en de algemene situatie in Kosovo verwijzen maar nalaten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten, stukken of een begin van bewijs aan te brengen en dat de verzoekers, al behoren zij tot een bepaalde groep, geenszins ernstige en bewezen motieven aantonen om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen.

Vervolgens wordt er in punt 2.12 van het bestreden arrest op gewezen dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet, dat er wat dat betreft dus reeds een toetsing bij de behandeling van de eerste asielaanvraag is gebeurd, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 januari 2012 heeft beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het beroep van de verzoekers tegen die beslissing de afstand van het geding heeft vastgesteld.

Met de voornoemde definitief geworden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2012, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, wordt de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd nadat onder meer is vastgesteld dat de verzoekers hebben verklaard dat hun beide kinderen in Kosovo werden onderzocht en behandeld, dat de verzoekers tevreden waren over de medische behandeling van hun dochter XXX en dat zij er zelf voor hebben gekozen de behandeling van hun zoon XXX te staken terwijl een arts stelde dat hij verder behandeld diende te worden. In het bestreden arrest kon dus op wettige wijze worden vastgesteld dat de door de verzoekers aangevoerde elementen reeds ten gronde werden onderzocht en dat de verzoekers met hun algemeen betoog geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zestien december tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen